

L'Església catalana afronta el relleu de tres bisbes, entre els quals el de Girona, amb Omella al timó

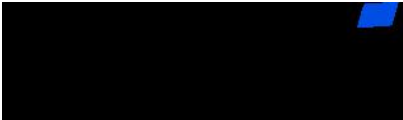
El Vaticà ha d'omplir les vacants a les seus episcopals de Girona, Terrassa i Solsona en paral·lel a l'elecció del nou abat de Montserrat

Juan José Omella envoltat d'altres cardenals a Roma. | ACN

L'**Església catalana** viu moments de canvi. Diverses seus episcopals esperen l'arribada d'un nou pastor i la seva renovació redibuixarà la cúpula de la jerarquia catòlica catalana. La **renúncia inesperada de Xavier Novell** al bisbat de Solsona, tot indica que per una relació sentimental, ha afegit un nou càrrec vacant als que s'han de proveir des de Roma. El **Papa Francesc** haurà de designar tres nous bisbes catalans. A banda del solsoní, caldrà omplir els buits existents a les diòcesis de Girona i Terrassa.

A més, hi ha un altre càrrec rellevant que ha de ser nomenat: el d'**abat de Montserrat**, després que l'actual, **Josep Maria Soler**, presentés la renúncia al fer 75 anys. Tot indica que serà aquest setembre quan la comunitat benedictina es reuneixi per procedir en votació secreta a l'elecció del nou abat. Ja circulen noms i caldrà estar amatents a l'elecció, que donarà pistes sobre el to i el missatge en què es vol fer forta l'abadia, tan rellevant a la societat catalana, més enllà de l'àmbit explícitament catòlic.

L'última en afegir-se a les vacants ha estat **Solsona**, que no estava prevista. La decisió de Novell de renunciar al bàcul de la diòcesi ha agafat **desprevingudes** totes les sensibilitats del bisbat. Amb 51 anys, a Novell encara li quedaven 24 per posar la seva dignitat eclesiàstica en mans del Papa. En complir els **75 anys**, com manen les lleis canòniques, tot bisbe ha de presentar la renúncia a Roma, que la pot acceptar aviat o allargar el mandat tant com ho consideri oportú. El principal interrogant és saber si el nou bisbe reprendrà la línia fermament catalanista i compromesa que li va donar el malaguanyat Antoni Deig o si Roma, escaldada després de l'etapa de Novell, optarà per un perfil gris i desideologitzat.

De moment, ha assumit el comandament a Solsona el bisbe de Vic, **Romà Casanova**, en qualitat d'administrador apostòlic. Entorn Novell tot han estat **especulacions** sobre els motius que el van dur a la renúncia. Un fet estrany el d'abandonar el ramat sense donar explicacions més enllà de les **raons "personals"** i que ha fet que el mateix bisbe de Vic, sempre de poques paraules, expressés la seva **"perplexitat"**. Però uns dies després, la versió sentimental és la que ha guanyat més versemblança. Novell s'ha aparellat amb una escriptora del Bages, una dona separada i especialitzada en temes eròtics i satànics, per afegir més morbositat a la història.

Francesc Pardo, catalanisme suau a Girona

Nascut el 1946, **Francesc Pardo** va posar el càrrec a disposició del Papa el juny passat. És bisbe de **Girona** des del 2008, una seu episcopal que ha donat prelats carismàtics com **Narcís Jubany** i **Jaume Camprodon**. Pardo ha mantingut un perfil més discret, evitant polèmiques, mostrant un to catalanista suau. La successió a Girona assenyalarà si hi ha continuïtat en la línia catalanista de la diòcesi.

[noticiadiari]2/223716[/noticiadiari]

Pardo prové de la **"U"**, com es coneixia la **Unió Sacerdotal**, una organització de capellans de l'arxidiòcesi de Barcelona sorgida en els anys del postconcili i que va acabar sent un poder fàctic a l'Església catalana. La **"U"** aplegava els sacerdots compromesos amb el progressisme del **Concili** i de **línia catalanista**. Durant els anys de l'arquebisbe Jubany, la influència del grup va ser enorme. No es pot entendre el catolicisme català dels anys setanta i vuitanta sense aprofundir en el que va ser la **"U"**. Ara resta en una situació d'esllanguiment i el mateix Pardo la va donar per desactivada.

Terrassa: Saiz Meneses a Sevilla

La diòcesi de **Terrassa** espera el substitut de **Josep Àngel Saiz Meneses**. En aquest cas, no ha estat una jubilació, sinó un ascens: Saiz, de 65 anys, va ser nomenat arquebisbe de Sevilla l'abril passat. Tot una sorpresa per aquest prelat de Conca i format al seminari de Toledo, que va créixer a l'ombra del cardenal **Ricard Maria Carles**, veritable líder d'un conjunt de dirigents eclesiàstics conservadors i aliens al catalanisme.

Sobre la sortida de Saiz Meneses es van obrir alguns interrogants. Els més malpensats van relacionar-la amb la batalla que un dia s'obrirà per la successió d'Omella. Saiz seria un nom ben vist pels sectors més **conservadors** i enviar-lo a Sevilla podria ser una manera d'allunyar-lo de Barcelona. Es mantindrà la mateixa línia pastoral a la seu que ha deixat? En aquests moments és el bisbe auxiliar, **Salvador Cristau**, qui administra la diòcesi. És un conservador més empàtic que Saiz, però ja té 70 anys.

Omella, un *kingmaker* de bisbes

En el llistat de prelats que ja han complert l'edat de presentar la renúncia, queda el nom de més pes. El cardenal **Juan José Omella**, arquebisbe de Barcelona, va fer els 75 anys l'abril passat. En unes circumstàncies normals, estaria ja esperant la sortida. Però el cas d'Omella no té res a veure amb els anteriors. Es tracta d'un dignatari molt proper al Papa Francesc, que el va situar en la **Congregació dels Bisbes**, el "ministeri" pontifici que prepara els nomenaments de bisbes a tot el món. Des d'aquesta posició, Omella més aviat farà de *kingmaker* de bisbes.

A més, es dona un altre element: des d'inicis del 2020 és el president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) i el seu mandat no s'esgota fins al 2023. És molt difícil que sigui

apartat de l'arquebisbat de Barcelona mentre lidera l'episcopat espanyol. Serà ell qui piloti, per tant, la renovació dels bisbats a cobrir. En el si de l'Església catalana, Omella és un "**centrista**", entre els nuclis conservadors que detestetn a Francesc i els sectors més catalanistes i progressistes.

De moment, en els nomenaments efectuats a Catalunya des que ell és a la Congregació dels Bisbes, fins allí on hagi pogut incidir en la decisió final del Papa, ha mostrat prudència i sensibilitat envers els diversos corrents. La designació més rellevant va ser la d'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, de línia oberta i nítidament catalanista. Els nomenaments que vindran definiran del tot el llegat d'Omella.